

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ME

Φυλλάδ. 89.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Τόμος. Δ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΜΑΪΟΥ 1851.

ΓΥΖΩΤΟΥ ΒΑΣΙΛΚΤΩΝ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ Π. Ι. Χαλικοπούλου.

(Συνέχεια ἴδτε φυλλάδ. 88.).

—ο—

Ἀγαθὴ τύχη λοιπὸν, τὰ πάντα συνεκεντροῦντο, καὶ τὰ πάντα συνέτρεχον εἰς βοήθειαν τῶν λαβουσῶν τὰ ὅπλα ἀποικίων. Ὁ ἀγὼν αὐτῶν ἦτον δίκαιος, καὶ ἡ δυνάμις των μεγάλη, αἱ δὲ διαθέσεις των ἦσαν ἠθικαὶ καὶ φρόνιμοι. Ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἐδάφους, οἱ νόμοι καὶ τὰ ἦθη, τὰ ἀρχαῖα γεγονότα καὶ αἱ νέαι ἰδέαι, ἐσυμβιδάζοντο εἰς ὑποστήριξιν καὶ ἐμφύχυσιν αὐτῶν. Σύμμαχοι ἰσχυροὶ προπαρεσκευάζοντο ὑπὲρ τῶν ἰδίων καθ' ἑλπὴν τὴν Εὐρώπην. Καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμῃ τὴν κυβέρνησιν τῆς ἐχθρᾶς μητροπόλεως ἔλαβαν ἰσχυρὰ ὑποστηρίγματα. Τὸ νεαρὸν καὶ ἀμφισβητούμενον δικαίωμα δὲν εὔρε ποτὲ τοσαύτην ὑπεράσπισιν, οὔτε ποτὲ ἀγὼν ἄλλος ἤρχισε μὲ τοσαύτην ἐλπίδα ἐπιτυχίας, ὥς ὁ ἀγὼν τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν δὲν μᾶς χορηγεῖ δευτέρον παράδειγμα.

Καὶ μολαταῦτα, πόσα τὸ ἔργον τοῦτο δὲν ἀπότησε προσκόμματα, καὶ πόσα δεινά δὲν ὑπέφερεν ἡ γενεά, ἥτις ἦτον προσωρισμένη νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς πέρας! Ποσάκις δὲ δὲν ἐφανε, καὶ ποσάκις πραγματικῶς δὲν ἐρθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς καταστροφῆς του!

Καὶ ἐντὸς αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀποικίων, μεταξὺ τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὅστις τοσοῦτο ὀμέφωρος ἐφαίνετο, καὶ τοιοῦτος πολλάκις ὑπῆρξεν, ἡ ἀνεξαρτησία, ἅπας κηρυχθεῖσα, ἔλαβεν ἀμέσως πολλοὺς καὶ δραστηρίους ἐχθρούς. Μόλις κατὰ τὸ 1774, εἶχαν ριφθῇ, εἰς τὸ Λεξιγκτόν, τὰ πρῶτα πυροβόλα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ σῶμα ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ Κονεκτικουτ ἐχρειάσθη νὰ τρέξῃ εἰς ὑποστήριξιν τοῦ εἰς Νεοβόρακον δημοκρατικοῦ κόμματος, καὶ εἰς περισταλὴν τῶν τορίων ἡ βασιλικὴν, ὥς ὠνομάζοντο τότε, δημοσίως, οἱ φίλοι τῆς μητροπόλεως. Κατὰ τὸ 1775, αὐτὸ τὸ Νεοβόρακον ἐπεμφεν εἰς τὸν ἀγγλικὸν στρατὸν, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Γάτ, ἰσχυρὰν ἐπικυρίαν. Ὅτε ὁ στρατηγὸς Χῶδ, τὸ 1776, ἐρθασεν εἰς τὰ παράλια τῆς ἰδίας ἐπαρχίας, πολλοὶ ἐκ τῶν κατοίκων αὐτῆς ὑψωσαν διὰ τοῦτο φωνὰς χαρμολούνης, ἀνενέωσαν τὸν ὄρκον τῆς πρὸς τὴν βασιλικὴν πίστεώς των, καὶ ἔλαβαν τὰ ὅπλα ὑπὲρ αὐτῆς.

Εἰς τὸ Νεογέρσεϋ οἱ κάτοικοι εἶχαν τὰς αὐτὰς δια-

Θέσεις, καὶ οἱ κατὰ τὰς εἰρημμένας δυνάμεις ἐπαρχίας στρατολογηθέντες βασιλικοὶ ἦσαν ἴσοι τὸν ἀριθμὸν μετὰ τοὺς στρατολογηθέντας δημοκρατικούς. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Βασιγκτὼν δὲν ἦτον διόλου ἀσφαλής. Συνωμοσία ὀργανώθη, σκοπὸν ἔχουσα τὴν παράδοσιν τοῦ εἰς τοὺς Ἀγγλους, καὶ τῆς συνωμοσίας ταύτης δὲν ἦσαν ἀμέτοχοι καὶ τινες ἐκ τῶν σωματοφυλάκων του. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαριλάνδης, καὶ τῆς Γεωργίας ἦσαν μεταξύ τῶν διηρημένοι καὶ ἀσύμῳχοι. Εἰς τὰς ἀρκυὰς καὶ μεσημβρινὰς Καρολίνας, τὸ 1776 καὶ τὸ 1779. ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, ἐστηρικθῆσαν δυνάμεις βασιλικά συντάγματα, συγκεντρωθέντα τὸ μὲν ἀπὸ πεντακοσίων, τὸ δὲ ἀπὸ ἑπτακοσίων ἀνδρῶν. Ἡ συνάλευσις καὶ αἱ τοπικαὶ διακρίσεις εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προσφερθῶσιν ἡπίως πρὸς τοὺς οὕτω πῶς ἀνενεργούντας ἐσωτερικῶς. Ἐκείνησαν λοιπὸν νὰ περιορίσωσιν τὴν ἐνέργειαν των εἰς τὰ ἐρεξῆς μέτρα: νὰ διατηρῶσι συνηγμένους τοὺς φίλους τῆς ἀνεξαρτησίας, καὶ ἀδιαφοροῦντες πρὸς τοὺς ἀντιπάλους των, νὰ μὴν ἀπαιτῶσι τίποτε ἀπὸ τοὺς ἀρνούμενους τὴν σύμπραξίν των, καὶ νὰ καταγίνωνται ἰδίως εἰς τὴν προσηλύτευσιν τῶν πνευμάτων, εἰς τὴν διασκέδασιν τῶν διαταγῶν, εἰς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ δίκαιου τοῦ ἀγώνος των, γράφουσαι δημοσίως ἢ ἰδιωτικῶς, συναθροίζουσαι τοὺς πολίτας, ἢ πέμπουσαι ἀπεσταλμένους εἰς τὰς ἀμφιρρέπεις κομητείας. Διότι ἀγνὰ καὶ σεβαστὰ αἰσθημάτων, ὡς ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη, ἡ εὐγνωμοσύνη, τὸ πρὸς τὰς παραδόσεις σέβας, ἡ πρὸς τὴν τάξιν ἀφοσίωσις, ἦσαν τὰ στοιχεῖα ἐκ τῶν ὁποίων παρήχθη τὸ βασιλικὸν κόμμα, καὶ τὰ στοιχεῖα ταῦτα κυρίως ἀπετέλουν τὴν δύναμίν του. Οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ εὐχαριστήθησαν, ἐπὶ τινι χρόνῳ, νὰ τὸ ἐπιτηρῶσι μόνον καὶ νὰ τὸ περιστέλλωσιν, εἰς τινὰ δὲ μέρη ἐσυνθηκολόγησαν μετ' αὐτοῦ, ἀρκοῦμενοι εἰς μόνην τὴν εὐδαιμονίαν του. Ἀλλ' ὁ ῥυθμὸς τῶν πραγμάτων, ἡ παρουσία τοῦ κινδύνου, τὸ κατεπείγον τῶν ἀναγκῶν, καὶ ἡ ὁρμὴ τῶν παθῶν, ἐπροκάλεσαν ἀμέσως πλειότεραν αὐστηρότητα. Αἱ φυλακίσεις καὶ αἱ ἐξορίαι καθήντησαν συνεχεῖς αἱ φυλακαὶ ἐγεμίσθησαν, αἱ δημεύσεις ἤρχισαν. Ἐπιτροπαὶ τοπικῆς ἀσφαλείας ἀπεράσισαν δημοσίως περὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν. Πολλὰκις δὲ αἱ παραφορὰὶ τοῦ λαοῦ καθίστανον μᾶλλον αὐθαίρετα τὰ βίαια τῶν ἀρχῶν μέτρα. Ὑπῆρχε τότε τυπογράφους, ἀρρωτισμένους εἰς τοὺς βασιλικούς· ἰλη ἱππικοῦ, ἐλθούσα ἐπιτηδὲς ἀπὸ τὸ Κονετικουτ, ἐσυντρίψε τὰ πισωτήριά του καὶ τοῦ ἀφῆρσε τὰ στοιχεῖα. Τὸ μῆσος καὶ ἡ ἐκδίκησις εἶχαν κορυφωθῆ. Εἰς τὴν Γεωργίαν καὶ τὴν ἀρκυῶν Καρολίνην, ἐπὶ τῶν δυτικῶν μεθωρίων τοῦ Κονετικουτ καὶ τῆς Πενσυλβανίας, ἡ πᾶλη μεταξύ τῶν δυνάμειν κομμάτων καθήντησε σκληρὰ. Ἡ γενὰ δημοκρατία, μ' ὅλην τὴν νομιμότητα τοῦ ἀγώνος, μ' ὅλην τὴν ἀξίει πᾶν ὁρμήν των ἀρχηγῶν της, ἐδοκίμασε τὰς πικρίας τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον ἐθνικὸν κόμμα ἐγένετο καθ' ἑαυτὸν πρὸς τὸν ἐχθρὸν τῶν ἀντιπάλων καὶ κινδύνων μεγαλητέρων. Οἱ λόγοι διὰ τοὺς ὁποίους αἱ ἀποικίαι ἐπανέστησαν, ἦσαν λόγοι ἀπλοῖ, τοσοῦτο ἀπλοῖ, ὥστε ἡ ἀνθρωπινὴ ἀτέλεια δὲν ἄρνευε διατηρηθῆ ἐπὶ πολλὴ ἡ ἰσχὺς των, τοὐλάχιστον εἰς τὰ πλῆθη. Ἡ πρώτη ὁρμὴ ὑπῆρξε γενικὴ, διότι ἐγενετο ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως ἀπειλούμενων δικαιωμάτων, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς γῆρας. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἡ θεία Πρόνοια βοηθητικὴ

εἰς τὰ μεγάλα ἐπιχειρήματα, ἡ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἐργασία εἶναι ἐπίπονος, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα βραδύ, ἐνῷ οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀποκάνουν ταχέως, χαυνούμενοι, ἢ ἀνυπόμονοι καταντώντες. Οἱ ἀποικοὶ δὲν ἔλαβον τὰ ὅπλα, θέλοντες ν' ἀποτεινάζωσιν ἀπὸ τὸν τράχηλόν των τυραννίαν ἀόρητον, οὔτε εἶχον σκοπὸν νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰς πρώτας τοῦ πολιτικοῦ βίου ἀνάγκας, τὴν προσωπικὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πίστεως αὐτῶν, ὡς ἐπράξαν οἱ πρόγονοί των, φεύγοντες τὴν Ἀγγλίαν. Κάμμία προσωπικὴ καὶ κατεπείγουσα αἰτία δὲν παρεκίνησεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀγῶνά των. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ διανεῖμωσι μεταξύ των κοινωνικὰ λάφυρα, μήτε νὰ εὐχαριστήσωσι γεγηρακότα καὶ ἄγρια πάθη. Ὁ ἀγὼν παρεταίετο, ἀλλὰ χιλιάδες ἀγνώστων οἰκογενειῶν ἔμειναν ἀπαθεῖς, διότι ἡ παράταξις του δὲν ἀπετέλει ὑπὲρ αὐτῶν τὰ μεγάλα ἐκεῖνα συμφέροντα, τοὺς χυδαίους μὲν, ἀλλ' ἀδιαρρήκτους ἐκείνους δεσμούς, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἡ ἡμέτερα γηραιὰ καὶ βίαια Εὐρώπη τοσάκις ἐφάνη ῥωμαλέα καὶ ἀγωνιστὴς εἰς τὰς ἐπαναστάσεις της. Ἀπεναντίας, ὅσον ἐπροχώρει τὸ ἔργον εἰς τὴν ἐκτέλεσίν του, τοσοῦτο περισσότερον ἀπῆται καθ' ἑαυτὴν νέας προσπάθειας καὶ νέας θυσίας. « Πιστεύω, ἡ τοὐλάχιστον ἐλπίς, ἔγραφεν ὁ Βασιγκτὼν, ὅτι ὑπάρχουν εἰς ἡμᾶς ἀκόμη ἱκαναὶ δημόσιαι ἀρεταί, ὥστε νὰ ὑπομεινῶμεν πᾶσαν στέρησιν, ἐκτὸς ἐκείνης τῶν ἀπολύτως εἰς τὴν ὑπαρξίν ἀναγκαίαν, θέλοντες νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸ ἡμέτερον ἔργον. » Ὑψηλὴ τῶν ὁντιν ἐλπίς, ἀξία ἀμοιβῆς, ὡς καὶ δικαίως ἡμεῖς αὐτὴν αὐτὴν διὰ τοῦ θριάμβου, ἀλλ' ἐλπίς, ἥτις δὲν ἡδύνατο ν' ἀναβιβασθῇ εἰς τὴν περιωπὴν τῆς θλόν ἐκείνων τὸν λαόν, ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν βοήθειαν τοῦ ὁποίου ἐξήρητο κυρίως ἡ εὐτυχὴς τοῦ ἀγώνος ἔκδοσις. Ἡ ἀποδειλίασις, ἡ ψυχρότης, ἡ ἀδράνεια, ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀποφυγῆς παντὸς βάρους καὶ παντὸς κόπου, ἀπέτελουν τὸ κυριώτερον τῶν δυστυχημάτων, καθίστανον τὸν κίνδυνον ἐπιχειρῶμενον, κατὰ τοῦ ὁποίου οἱ ἀρχηγοὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ παλαίωσιν ἀδιαλείπτως, διότι μόνον οἱ ἀρχηγοὶ, μόνον οἱ πρῶτιστοι τοῦ κόμματος, διετήρουν ζωηρὸν τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ θερμὴν τὴν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀφοσίωσιν. Πολλὰκις ὅμως καὶ ὁ λαὸς ἐδείξε καρτερίαν καὶ προσφέρθη θύμῃ. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν οἱ ἀνεξάρτητοι καὶ φωτισμένοι ἄνδρες, εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες χρεωστοῦν νὰ βοηθῶσι καὶ ἐνθαρρύνωσι τὸν λαόν εἰς τὴν μεγάλην ὑπὲρ τῆς πατρίδος των πάλην· καὶ ἐκ μὲν τῶν πολιτῶν, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ πλοῦστοι ἰδιοκτῆται καὶ οἱ μεγαλέμποροι, ἐκ δὲ τῶν στρατιωτικῶν, οἱ ἀξιωματικοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες φαίνονται πάντοτε καὶ διαρκῶς οἱ θερμότεροι καὶ σταθερώτεροι. Ἀπὸ αὐτοὺς πηγάζει καὶ τὸ παράδειγμα καὶ ἡ προτροπὴ, καὶ ὁ λαὸς μὲ δυσκολίαν μὲν ἀκολουθεῖ ἀμφοτέρω, ἀλλὰ δὲν τ' ἀποκρούει. « Οἱ ἀξιωματικοὶ πρέπει νὰ ἦναι εὐπατρίδαι » παρήγγειλεν ὁ Βασιγκτὼν, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ πολέμου. Τοσοῦτο ἦτον πεπεισμένος ὅτι πρὸ πάντων οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἦσαν ἀρρωτισμένοι εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, καὶ πρόθυμοι νὰ ὑποφέρωσι πᾶσαν δεινοπάθειαν καὶ πάντα κίνδυνον ὑπὲρ τῆς εὐτυχῆς ἐκδόσεώς του.

Καὶ τῶν ὁντιν μόνον αὐτοὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι, ἂν ὅχι δι' ἄλλο, διὰ τὴν σωτηρίαν των ὅμως, νὰ ὑποφέρωσι τὰ βάρος τοῦ πολέμου, διότι τὸ Κράτος δὲν ἦτον εἰς κατὰστασιν νὰ προνοήσῃ διόλου περὶ αὐτῶν.

Στρατὸς ἄλλος, ἴσως, δὲν εὐρέθη εἰς κατὰστασιν τοσοῦτο σκληρὰν, ὅσον ὁ στρατὸς τῶν Ἀμερικανῶν. Ὑ-

ποδεέστερος πάντοτε ὢν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν, τοῦ ἐχθρικοῦ, ὑποκείμενος εἰς περιοδικὰς, καί, κατὰ τινα λόγον, νομίμως λειποταξίας, παραγγελομένους νὰ στραπεύῃ, νὰ στρατοπεδεύῃ, νὰ πολέμῃ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, εἰς τόπον ἀπέραντον, μόλις κατοικημένον, καὶ ἐν μέρει ἀκαλλιέργητον, ἡναγκασμένος νὰ διέρχεται ἔλη ἀχαλὴ καὶ δάτη ἄγρια, χωρὶς νὰ ἔχη ἀποθήκας ζωοτροφῶν, καὶ πολλάκις στερούμενος τῶν ἀναγκαίων χρημάτων εἰς ἀγορὰν τροφῶν, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀπαίτησιν αὐτὰ, ὑποχρεωμένος ὢν ἀφετέρου, ἐνῷ ἐπολέμει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, νὰ φέρεται μὲ ἀγαθότητα πρὸς τοὺς κατοίκους, νὰ σέβεται αὐτοὺς καὶ τὰς ἰδιοκτησίας των, ὥς ἂν ἦτον στρατὸς ἐφεδρεύων ἐν καιρῷ εἰρήνης, εὐρίσκειτο δὲ ὅλα ταῦτα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὰς περιστάσεις, καὶ νὰ ὑποφέρῃ δεινοπαθείας ἀνηκούστους. « Ἐν τῷ διαστήματι ἡμερῶν τινων, ἔγραφεν ὁ Βασιγκτῶν, κατὰ τὸ 1777, ὁ στρατὸς ὀλίγον ἐλείπει νὰ στερηθῇ πάσης τροφῆς, μέρος δὲ αὐτοῦ δὲν ἔφαγε κρέας κἀνενὸς εἶδους, ἐπὶ ὀλόκληρον ἑβδομάδα, ὁ δὲ λοιπὸς ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Οἱ στρατιῶται εἶναι γυμνοί, καὶ ἀπονησκούσι τῆς πενίης. . . . Μὲ καθήγορον τινες ὅτι, ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἐστρατοπεδεύουν. Οἱ τοιοῦτοι νομίζουν τοὺς στρατιώτας ξυλίνους ἢ λιθίνους, ἀναισθητοὺς εἰς τὸ ψῦχος καὶ εἰς τὸν παγετὸν, καὶ δυνάμενους εὐκόλως, ἂν καὶ εὐαριθμοὺς, καὶ τοσοῦτα δυστυχήματα ὑπομένοντας, ὅχι μόνον νὰ γίνωνται φοβεροὶ εἰς τὸν πολυάριθμον ἐχθρικὸν στρατὸν, καλῶς καὶ ἀφθόνως ὄντα ἐφωδιασμένον, καὶ νὰ περιορίζωσιν αὐτὸν ἐντὸς τῆς Φιλαδελφίας, ἀλλὰ προσέτι καὶ νὰ προφυλάττωσιν ἀπὸ πᾶσαν καταστροφὴν καὶ λεηλασίαν τῆς Πολιτείας τῆς Πενσυλβανίας καὶ τοῦ Γέρεϋ. . . Δύναμαι νὰ βεβαιώσω τοὺς οὗτω πως συλλογιζομένους, ὅτι εὐκολώτερον καὶ ὀλιγώτερον ἐπίπονον εἶναι νὰ κάμῃ τις παρατηρήσεις, εὐρισκόμενος ἐντὸς ὁμακτοῦ, ἔχοντας πάντα τὰ τῆς ἀναπαύσεως ἀναγκαίᾳ, καὶ θερμαινόμενον πλησίον καλῆς θερμάστρας, παρὰ νὰ κατέχῃ λόφον τινα ψυχρὸν καὶ ξηρὸν, καὶ νὰ κοιμᾶται ἐπὶ τῆς χιόνος, στερούμενος ἐνδυμάτων καὶ σκεπασμάτων. . . . Καὶ ἐγὼ μεγάλως ὑποφρονέω, βλέπων τοὺς δυστυχεῖς στρατιώτας, καὶ θρηγῶ ἀπὸ καρδίας τὰς δυστυχίας των, μὴ δυνάμενος μήτε νὰ τὰς μετριάσω, μήτε νὰ τὰς προλάβω. »

Ἡ συνέλευσις, πρὸς τὴν ὁποίαν κατέφευγε, δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ πράξῃ τίποτε περισσότερον παρ' ὅσον αὐτὸς ἔπραττε. Μὴ δυναμένη αὕτη νὰ ἐκτελῇ τὰς διαταγὰς τῆς, στερουμένη καὶ αὐτοῦ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπιθέσεως φόρου, περιωρισμένη οὕτω νὰ καταδεικνύῃ μόνον τὰς ἀνάγκας, καὶ νὰ προτρέπῃ τὰς Ὀμοσπόνδους Πολιτείας νὰ προβλέπωσι περὶ αὐτῶν, ἐνῷ ὁ λαὸς εἴχεν ἤδη ἀπαυδῆσαι, τὸ ἐμπόριον εἶχε καταστραφῇ καὶ τὸ χαρτονόμισμα εἶχε δυσφημηθῇ, ἡ συνέλευσις, λέγομεν, σταθερὰ μολαταῦτα μένουσα, καὶ ἐπιδεξίως φερομένη, δὲν ἤξευρε, καὶ πολλάκις δὲν ἠδύνατο, νὰ πράξῃ ἄλλο, παρὰ ν' ἀπευθύνῃ εἰς τὰς Πολιτείας παραινήσεις νέας, καὶ νὰ πέμπῃ πρὸς τὸν Βασιγκτῶνα νέας πληρεξουσιότητας, διὰ τῶν ὁποίων τοῦ ἐδίδετο ἡ ἀδεία νὰ καθιδρῇ ἄρ' ἐκεῖ τὸ τοπικὰς διοικήσεις, τὰ στρατολογῇ, καὶ νὰ λαμβάνῃ χρήματα καὶ ζωοτροφίας, ἐν ἐνὶ λόγῳ, νὰ πράττῃ πᾶν ὅ, τι ἦτον ἀναγκαῖον εἰς τὸν πόλεμον.

Ὁ Βασιγκτῶν, δεχόμενος τὴν δυσχερῆ ταύτην ἐντολήν, νέον πρόσκομμα ὤρειλε νὰ ὑπερικήσῃ, νέον κίν-

δυνον νὰ προλάβῃ. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κἀνεις δεσμός, κἀμμία κεντρικὴ ἐξουσία δὲν ἦνεν τὰς ἀποικίας. Συγκροτηθεῖσαι αὗται ἰδιαίτερος, καὶ ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἀλλήλων διοικούμεναι, ἔχουσαι δὲ πᾶσαν ἐξουσίαν δι' ἑαυτὰς καὶ ὑπὲρ αὐτῶν μόνον, ὥστε νὰ φροντίζῃ ἑκάστη ἰδίως περὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς, τῶν δημοσίων ἔργων, καὶ τῶν μεγαλητέρων ὡς καὶ τῶν μικροτέρων ἀναγκῶν, ἀπέκτευσαν ἔξεις ἀπομονώσεως, καὶ σχεδὸν ἀντιζήλιας, τὰς ὁποίας ἡ φιλύποπος μητρόπολις ἐπεμελεῖτο νὰ ὑποβάλῃ. Αἱ ἀμοιβαῖαι αὐτῶν σχέσεις εἶχαν ἀρχίσει νὰ μολύνωνται ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῶν κατακτησεων, ὡς ἂν ἦσαν μετὰ τῶν ξένα κράτη. Αἱ ἰσχυρότεροι ἐξ αὐτῶν ἀπεπειράθησαν ἐνίοτε νὰ ἐπιτεώσωσιν ἢ νὰ κατακτήσωσι τοὺς πλησιοχώρους συνοικισμούς. Ὅσάκις ὁμως ἐπρόκειτο περὶ τοῦ μεγαλητέρου τῶν συμφερόντων αὐτῶν, ἦτοι περὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ὁρίων των κατὰ τῶν ἀγρίων, ἡσπάζοντο πολιτικὴν ὅλως ἐγωιστικὴν, καὶ ἐγκατελιποντο ἀμοιβαίως εἰς τὴν διάκρισιν ἐκείνων.

Μέγα ἦτο τὸ πρόβλημα τῆς ταχείας συνενώσεως ὅλων τῶν ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένων τούτων στοιχείων, χωρὶς ὅμως νὰ γείνῃ πρὸς τοῦνο χρῆσις τῆς ἐλαχίστης βίας, ἀλλ' ἐπεναντίας νὰ μένωσιν ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἐλεύθερα, νὰ ἐνεργῶσι δ' ἀφ' ἑτέρου σύμφωνά, ὠθούμενα ἀπὸ κεντρικὴν τινα ἐργασίαν. Τὸ ἔργον ὁμοῦ τοῦτο ἀντέκειτο καὶ εἰς τὰς ἀτομικὰς διαθέσεις, καὶ εἰς τὰς δημοσίας θεσμοθεσίας, καὶ εἰς τὰ πάθη, καὶ εἰς τοὺς νόμους. Αἱ ἀποικίαι ἦσαν δυσπίστοι μετὰ τῶν ὅλων δὲ ὁμοῦ, ἐδυσπίστουν πρὸς τὴν συνέλευσιν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν ὡς νέαν ἀντιζήλον, καὶ ὡς καταστρέφουσαν τὴν δύναμιν τῶν τοπικῶν συνόδων· ἔτι δὲ περισσότερον ἐδυσπίστουν πρὸς τὸν στρατὸν, θεωροῦσαν αὐτὸν ἐπιβλαβὴ καὶ εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν Πολιτειῶν, καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν συγχρόνως. Ἐνταῦθα αἱ νέαι καὶ σοφαὶ ἰδέαι ἐσυμβιδάζοντο μὲ τὰ αἰσθητά τοῦ λαοῦ. Ἀξίωμα περισπούδαστον ὑπῆρχε κατὰ τὸν ΙΗ'. αἰῶνα, νὰ λογιζῶνται οἱ διαρκεῖς στρατοὶ ἐπιβλαβεῖς, καὶ αἱ ἐλεύθεραι Πολιτεῖαι νὰ νομίζωσιν ἀναγκαῖον νὰ καταφέρωνται κατ' αὐτῶν, καὶ νὰ προσβάλλωσιν ἀδιακόπως τὴν ἰσχύν, τὴν ἐπὶρροήν καὶ τὰς ἔξεις των. Οἱ ἀποικοὶ γενικῶς τῆς Ἀμερικῆς, περισσότερον παρὰ πάντα ἄλλον λαόν, ἠσπάζοντο περιπαθῶς τὸ αξίωμα τοῦτο. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ζωηρότεροι, καὶ αὐτοὶ οἱ μᾶλλον ῥιψοκίνδουνοι τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἐθνικοῦ κόμματος, οἵτινες ἐπέμενον εἰς τὴν δραστηρίαν τοῦ ἀγῶνος ἐξακολούθησιν μέχρι τέλους αὐτοῦ, ἦσαν οἱ μᾶλλον φιλύποποι ὁπαδοὶ τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, ἤγουν, οἱ τοιοῦτοι κυρίως ἐθεώρουν τὸν στρατὸν, τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα, τὴν στρατιωτικὴν πειθαρχίαν, ὡς πράγματα πολεμικά καὶ διαγείροντα τὴν ζηλοτυπίαν. Τὰ προσκόμματα λοιπὸν ἦσαν κυρίως ἐκεῖ ὅπου ἐζητούντο, ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχεν ἡ ἐλπίς νὰ εὐρεθῶσι, τὰ μέσα τοῦ ἀγῶνος.

Καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν στρατὸν, κατὰ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τοσαύτη δυσπιστία, ἐπεκράτει τὸ μᾶλλον ἀνεξάρτητον πνεῦμα, τὸ μᾶλλον δημοκρατικόν. Αἱ διαταγαὶ ὅλαι ἐσυζητοῦντο παρ' αὐτοῦ. Τὰ σώματα ἔλαβον τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐνεργῶσιν ἀνεξαρτήτως, καὶ καθὼς αὐτὰ ἐνόμιζον συμφερότερον. Τὰ στρατεύματα τῶν διαφόρων Πολιτειῶν δὲν ὑπατάσσοντο εἰς ἄλλους στρατηγούς παρὰ μόνον εἰς τοὺς ἐδικούς των, οἱ δὲ στρατιῶται, εἰς μόνους τοὺς ἀξιομακτικούς, οἵτινες παρ'

αὐτῶν μὲν τῶν ἰδίων ἐνίοτε διωρίζοντο, πάντοτε δὲ τῇ ἐγκρίσει αὐτῶν. Ὅτε δὲ, μετὰ τινα ἤταν ἡ νίκη, κατεβάλλοντο ὅλαι αἱ προσπάθειαι ἡ διὰ τὰ θεραπευθῆναι τὰ ἐκ τῆς πρώτης θειᾶς, ἡ διὰ τὰ κατασταθῆναι ἀκόμῃ ὠρελιμώτερα τὰ ἀποτελέσματα τῆς δευτέρας, αἰφνιδίως συντάγματα δλοκλήρη διεσκορπίζοντο τῇδε κἀκεῖτε, καὶ διελύοντο. μὴ θέλοντα μὴτὲ νὰ περιμεινῶσι καὶν δλίγας ἔτι ἡμέρας, μεχρι τοῦ φθάσῶσιν ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἦσαν προσδιωρισμένα νὰ τὰ διαδεχθῶσι.

Λυπεῖται καὶ φρίττει συγχρόνως ὁ ἄνθρωπος, βλέπων μὲ ὄμμα ἀμφίβολον τὰς τοσαύτας καὶ τοσοῦτο ὀδυνηρὰς δοκιμασίας, τὰς ὁποίας ὑπέστη ἡ νομιμωτέρα τῶν ἐπαναστάσεων. τοὺς τοσοῦτους καὶ τοσοῦτο μεγάλους κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους περιέπεσεν αὐτὴ μολοντί καλῆτερα πάσης ἄλλης εἶχε προσπασχευασθῇ, καὶ μεγάλας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παρείχεν ἐλπίδας.

Ἡ ἀμφιβολία αὐτῇ ἦτον ὑδριστική καὶ προσδλητική Ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ ἀλαζονείαν κυριευόμενος, εἶναι τυφλὸς ὅταν ἐλπίζει, τυφλὸς ὅταν ἀπελπίζεται. Ἡ δεικαιοτέρα, ἡ εὐτυχιστέρα τῶν ἐπαναστάσεων, ἀποκαλύπτει τὸ ἡθικὸν καὶ ὕλικόν κακόν, τὸ ὁποῖον πάντοτε εἶναι μέγα, καὶ τὸ ὁποῖον ὅλαι αἱ ἀνθρώπιναι κοινωνίαι ἔχουν. Ἀλλὰ τὸ καλὸν δὲν καταστρέφεται ποτὲ, ὑπεβαλλόμενον εἰς δοκιμασίαν τοιαύτην καὶ μολοντί ἀναμιγνύεται τοιοῦτοτρόπως καὶ συγχέεται εἰς ὕλην ὅλως ἀκαθαρτον, καὶ μολοντί εἶναι ἀτελὲς, μολαυτὰ διατηρεῖ τὴν δυναμιν καὶ τὸ δικαίωμα του, καὶ, ἂν ὑπερσχύη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, λαμβάνει ταχέως ἡ βραδείως κύρος καὶ εἰς τὰ γεγονότα, καὶ δὲν στερεῖται ποτὲ ὀργάνων διὰ τὸν θριαμβόν του.

Αἱ Ὀμόσπονδοι Πολιτεῖαι θρεῖλουν ν' ἀναμνησκονται μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης τῶν ἀρχηγῶν τῆς γενεᾶς, ἧς ἡγωνισθὲν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτῶν, καὶ ἐθεμελίωσε τὴν κυβέρνησίν των, ὡς τοῦ Φραγκλίνου, τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἀμιλτῶν, τοῦ Ἰεφερόν, τοῦ Μάδισον, τοῦ Γεϋ, τοῦ Βύρδ, τοῦ Μάξων, τοῦ Γρήν, τοῦ Κνδῆ, τοῦ Μερρῆ, τοῦ Πικνέϋ τοῦ Κλίντων, τοῦ Τρουμπούλ, τοῦ Ρούτλεϋ, καὶ ἄλλων πολλῶν, τοὺς ὁποίους ἀγωνῶ, διότι, ὅτε ὁ ἀγὼν ἤρχισεν, ὑπῆρχαν καθ' ὅλας τὰς ἀποικίας, καὶ σχεδὸν καθ' ὅλας τὰς κομητείας ἐκάστης τῶν ἀποικιῶν, ἄνδρες τίμωμενοι παρὰ τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν, δεδοκιμασμένοι εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δημοσίων ἐλευθεριῶν, ἰσχυροὶ κατὰ τὴν κατάστασιν, τὴν εὐφρίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα, πιστοὶ πάντοτε εἰς τὰς ἀρχαίας ἀρετὰς, καὶ ζηλωταὶ τῶν νέων σφύτων, ἄνδρες αἰσθανόμενοι τὰ καλὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἀπλοὶ τὰ ἤθη, μεγαλοπράγμονες καὶ μετριόφρονες, φιλότιμοι καὶ φρόνιμοι συγχρόνως εἰς τὰς πατριωτικὰς τῶν ἐπιθυμίας, ἄνδρες, ἐν ἐνὶ λόγῳ, μεγάλα ἐλπίσαντες εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, χωρὶς νὰ ὑπερηφανευθῶσι, καὶ ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτῶν πολὺ περισσότερον θυσιάσαντες, παρ' ὅσον ἡδύνατο νὰ λάβωσι παρ' αὐτῆς, μετὰ τὸν θρίαμβόν τῆς.

Εἰς τοὺς ἄνδρας τούτους, καὶ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συνδρομὴν τῶν λαῶν χρεωστῆται ὁ θρίαμβος τῶν ἀποικιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τῶν ἀνδρῶν τούτων ἀρχηγὸς ὑπῆρξεν ὁ Βασικτῶν.

Ἐνῷ ἀκόμῃ ἦτον νέος, νεώτατος, οἱ συμπολιταὶ του εἶχαν μεγάλας εἰς αὐτὸν ἐλπίδας. Ἀξιοματικὸς ὢν τοῦ στρατοῦ, ἐκστρατεύσας εἰς τὰ θυτικά μεθέρια τῆς Βιρ-

γίνιας κατὰ τῶν Γάλλων καὶ τῶν ἀγρίων, ἐξέπληξε διὰ τῶν ἔργων του καὶ τοὺς ἀνωτέρους αὐτοῦ καὶ τοὺς συστρατιώτας του, τοὺς ἀγγλους διοικητὰς καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ πρῶτοι τούτων ἔγραψαν εἰς τὸ Λονδίνον, συστήνοντές τον εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως. Οἱ λοιποὶ, συναθροίζόμενοι εἰς τὰς ἐκκλησίας νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν θεῖαν ἀντίληψιν ὑπὲρ τῶν ὀπλων των, ἤκουαν, ἀλαζονευόμενοι, εὐγλωττὸν τινα ἱεροκήρυκα, τὸν Σαμουὴλ Δαβὶδ, ἐκθειάζοντα τὴν ἀνδρείαν τῶν κατοίκων τῆς Βιργίνιας. « Πρέπει νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν σας εἰς τὸ ἐνδοξον παράδειγμα τοῦ νέου ἐκείνου ἥρωος, τοῦ συνταγματάρχου Βασικτῶνος, τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια προφανῶς διεφύλαξε διὰ τὰ χρητιμεύσῃ βεβαίως εἰς σπουδαίαν τιὰ πρὸς τὴν πατρίδα του ὑπηρεσίαν. »

Λέγεται ὅτι, μετὰ δεκαπέντε ἔτη, ὅτε ὁ Βασικτῶν περιηγεῖτο τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῶν ἀποικιῶν, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ὁχίου, γέρων ἀρχηγὸς Ἰνδικῆς τινος φυλῆς, ἐπὶ κεφαλῇς αὐτῆς ὢν, ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ, διότι, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὸν εἰς Μονογγαχέλην πόλεμον, πολλάκις ἐπυροδόγησε κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Βιργινιῶν στρατευμάτων, καὶ διέταξε μάλιστα τοὺς ὁπαδοὺς του νὰ πράξωσι τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ μὲ μεγάλην αὐτῶν ἐκπληξιν παρετήρησαν ὅλοι ὅτι αἱ σφαῖραι των δὲν τοῦ ἐπροξένουν καμίαν βλάβην. Ἐκ τούτου δὲ πεισθεὶς ὅτι ὁ συνταγματάρχης Βασικτῶν διετέλει ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὑψίστου, ἔκρυψε νὰ πυροβολῇ κατ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἤρχετο τώρα νὰ προσφέρῃ τὸ σέβας του εἰς ἄνδρα, ὅστις, εὖνοοιμενος ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐσώζετο εἰς τὸν πόλεμον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΙΟΥΔΑΙΘ.

Ἡ

ΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΛΟ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΥΠΟ ΕΥΓΕΝΕΙΟΥ ΣΚΡΙΒ.

(Μετάφρασις Ι. Α.)

—ο—

I.

Τὸ Μελόδραμα τῶν Παρισίων, εἶναι ἐν τῶν ὠραιότερων θεάτρων. Ἐκεῖ παρουσιάζεται εἰς τὰ ὄμματά σας ἡ Ταλιόνη μὲ τὴν ἐναέριον χάριν της, ἡ Ἐσπερ μὲ τὰ μαγικά της θέληττρα, καὶ ὁ Νουρί, ὁ Τάλμας ὁυτος τῆς λυρικῆς τραγωδίας, μὲ τὰ αξιοθαύμαστα προτέρηματά του (*). Ἐκεῖ ὁ Μεερβεέρ, διὰ τὸν ὁποῖον καυχάται ἡ Γερμανία, καθηδύνει τὰς ἀκοάς σας μὲ τὰς τεχνικωτάτας μουσικὰς συμφωνίας του, σὰς ἐκμαγεύει δὲ μὲ τὰς χαρίεσσας καὶ ἀνεξαντλήτους μελωδίας του

(*) Αἱ πρῶται δύο χορεύτριαι περιώνυμοι, ὁ τρίτος θαυμαστὸς μελωδὸς ἀποδιώσας, καὶ ὁ Τάλμας περιώνυμος τραγικὸς ὑποκριτής, σύγχρονος τοῦ Ναπολέοντος